

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000

ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζηρίου καὶ Ι. Μ. Λαμβέγγη διευθύνοντος.

ΕΝΩΣΙΣ

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Γ'.

(Ματθ. Στ'. 22—23).

Κείμενον

Τὸ δίδειν τὰ συνθήματα τῶν ἐθνικῶν πορειῶν δὲν εἶναι δικαίωμα ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, ὅταν μάλιστα δὲν πρόκειται περὶ ἐποουσιωδῶν, ἀλλὰ περὶ τῶν θεμελιωδῶν ζητημάτων, τὰ ὅποια ἐπρόβλεψε τὸ παρελθὸν καὶ εἰς δόγματα ἀπεκρυστάλλωσεν ἡ ἐθνικὴ παράδοσις.

Εἴχομεν ἄλλοτε ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ὁμογενείας ἐπὶ τοῦ κινδύνου, εἰς ὃν ἐξώθησαν αὐτὴν οἱ ὡς ἐκ θείας ἐμπνεύσεως ὀρίζοντες τίνα καὶ πόσα ἐκ τοῦ σώματος τῆς Πατρίδος μέρη δικαιούμεθα νὰ θέλωμεν καὶ διεκδικῶμεν. Ὁ καθορισμὸς αὐτῶν, ἐλέγομεν, δὲν εἶναι δικαίωμα ἰδιωτικόν. Ἰσως ἡ ἐπίσημος Ἑλλάς, πιεζομένη ὑπὸ σιδηρᾶς ἀνάγκης ἐν διεθνεί τινι συνδιασκέψει, νὰ ἐξήτει πολὺ ὀλιγώτερα τῶν ὅσων δικαιούται νὰ διεκδικήσῃ. Ἡμεῖς ὅμως οἱ ἰδιῶται ἐν μόνον δικαιούμεθα νὰ πρεσβεύωμεν καὶ νὰ θέλωμεν, τὴν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀνάκτησιν τῆς ὑπὸ τοῦ κατακτητοῦ ἀρπαγείσης χώρας, διότι καὶ τοῦ ἐλαχίστου αὐτῆς τμήματος ἡ ἀπώλεια κολοβωμένην θὰ παρουσιάξῃ τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα ἐν τῇ ἐλληνικῇ ἡμῶν συνειδήσει.

Ἡμεῖς οὐτε κατὰ κεραίαν δικαιούμεθα νὰ τροποποιώμεν ἢ μεταρρυθμιζώμεν τὸ ἐθνικὸν πρόγραμμα, εἰὼν βαρυτάτα εἶναι κεχαραγμένοι ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν. Μὲ τὴν αὐτὴν πίστιν, μὲ τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῶν παθῶν προσδοκῶμεν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος, μὲ τὴν αὐτὴν ἱεράν καὶ ἀκλόνητον πίστιν ὀρείλομεν ν' ἀποτέλῃμεν καὶ εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς μιᾶς καὶ ἀδιαιρέτου Πατρίδος, διὰ τῆς πλήρους τῶν τέκνων αὐτῆς ἐνότητος.

Τὸ σύνθημα τοῦ γένους ἡμῶν διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως δύναται νὰ ἐκφρασθῇ σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως.

Δὲν εἶναι αὕτη οὔτε ἡ ὁμοσπονδία, οὔτε ἡ αὐτονομία, οὔτε ἡ ἡγεμονία, οὔτε καὶ αὐτὴ ἡ ἐλευθερία. Καὶ ἡ ἐλευθερία ἀκόμη εἶναι δι' ἡμᾶς πικρά, ὡς εἶναι πικρὸς ὁ ἄρτος εἰς τὸ στόμα μητρὸς, σκεπτομένης ὅτι πεινῶσι τὰ τέκνα αὐτῆς.

Τὸ σύνθημα τοῦ γένους ἡμῶν εἶναι ἐν ἑνὶ καὶ μόνον ἡ Ἑνωσις. Ὅπως ἡνωμένοι διήλθομεν τοὺς αἰῶνας τῶν μεγάλων δοκιμασιῶν, καὶ ὠνειροπολήσαμεν τὴν ἀνατολὴν τῆς ἀπολυτρώσεως, οὕτω καὶ ἡνωμένοι ἐστέμεν ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς Ἑνώσεως καὶ μοχθοῦμεν ἐν τῇ προπαρασκευῇ αὐτῆς. Οὔτε τὰ βάσανα τῆς δουλείας ἐξέμειναν ἡμᾶς ποτέ, οὔτε ἡ ἀπόλαυσις τῆς ἐλευθερίας κατέστησε τοὺς τυχόντας αὐτῆς εὐτυχεστέρους τῶν ἄλλων.

Ὅπως ὁ Σατανᾶς τὸν Ἰησοῦν οὕτω καὶ ξένος τις ἐπείραζε ποτὲ πτωχὸν καὶ πάσχοντα Κρῆτα ἐξιστορῶν τὰς ταλαιπωρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου καὶ δεικνύων αὐτὸν ὅλας τὰς εὐδαιμονίας, ὧν θὰ ἐτύγχανεν ἡ πατρίς του ὑπὸ ξένην κυριαρχίαν. — «Πάντα ταῦτα θέλω δώσῃ ἐὰν πεσὼν προσκυνήσῃς με». Καὶ ὁ Κρῆς μίαν λέξιν εὗρεν ὅπως ἀποστομώσῃ τὸν Πειρασμόν.

Ἐπανέλαβεν ἀπλῶς τὸ ἐθνικὸν σύνθημα: Ἑνωσις.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἀπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται· ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται· εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον; οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίους δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται¹ καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει· οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ Μαμωνᾷ.² Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγετε καὶ τί πίνετε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσεσθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖον ἐστὶ τῆς τροφῆς καὶ τοῦ σώματος τοῦ ἐνδύματος; ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν αὐτὰ οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ἡμῶν αὐτῶν τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν³ αὐτοῦ πηχυνῆναι; καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νύθει.⁴ Λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλλετο⁵ ὡς ἐν τούτων· εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν,⁶ οὐ πολλῶ μᾶλλον ὑμᾶς ὀλιγόπιστοι; μὴ οὖν μεριμνήσετε λέγοντες, τί φάγωμεν ἢ τί πίνωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα, πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρήζετε τούτων ἀπάντων. Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.

Σημειώσεις.

1) Ὁ φ θ α λ μ ὅ ν, ἐννοεῖ νοῦν. Ἀ π λ ο ὦ ν ἤτοι ὕγιαν, π ο ν η ρ ὅ ν=βεβλαμμένον. 2) Ἀ ν θ ἔ σ τ α ι θὰ ὑποφέρῃ θὰ ἀνεχθῇ. 3) Μ α μ ω ν ᾱ ε=Χαλδαῖστὶ πλοῦτος. 4) Τὴν ἡλικίαν ἤτοι τὴν ζωὴν. 5) Ν ἡ θ ε ι=κλώθουσιν. 6) Π ε ρ ι ε β ᾶ λ λ ε τ ο=ἐνεδύετο. 7) Ἀ μ φ ι ἔ ν ν υ σ ι ν=ἐνδύει.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΑΙ ΘΕΙΑΙ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

Ἐκ τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου Ε'. 1—10

Ἐπειδὴ, λέγει ὁ Ἀπόστολος, ἐδικαιώθημεν καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς πίστεως εἰς Χριστόν, πιστευόντες τούτῃσιν ὅτι ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν μονογενῆ αὐτοῦ υἱὸν εἰς τὸν κόσμον, δὲν εἴμεθα πλέον ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ διατελούμεν μετ' αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, ἡνωμένοι διὰ τῆς ἀγάπης.

Διὰ τοῦ Ἰησοῦ εἰσῆλθοντες παρὰ τῷ Θεῷ καὶ ἔχομεν ἤδη τὸ προνόμιον τοῦ ἀπολαμβάνειν παρ' ἐκείνου τῆς χάριτος. Καυχώμεθα, λέγει ὁ Παῦλος, ὅτι διὰ τοῦ Χριστοῦ θὰ ἀ-

θανε τῶν ἀρχόντων καὶ θείων μυστηρίων καὶ τελευταίον τ' ἀνάκτορα τῶν Βλαχερνῶν ἀντήχουν ἐκ τῶν γῶν τῆς σπαρταξικαρδίου σκηνῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀποχαιρετίζοντος τὸ ὑστάτον τοὺς ἀρχοντας καὶ τοὺς συγγενεῖς, κοινούς συνοίκους τοῦ Ἀδου τὴν ὑστεραίαν.

Ἡ ὠρισμένη ἐκείνη καὶ ἀμετάκλητος ἀπόφασις βεβαίως θανάτου ἐν τελείᾳ ἐπιγνώσει δὲν ὀφείλεται μόνον εἰς ἀπόγνωσιν μαρτυρικήν, ἀλλ' ἐνέχει τι τὸ ἐτι ὑψηλότερον καὶ μεγαλειότερον.

Τὸν Κωνσταντῖνον ἐβαυκαλίζεν ἓν ὄνειρον, ἐμέθυσκε μία προσδοκία, ἡ ἀκράδοντος πεποιθήσις εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν πατρίδα, ἥς χάριν ἔθνησκε. Τὸ Βυζάντιον ἔμελλε πλέον νὰ πέσῃ, ἦτο προφανές, τὸ κράτος ἔμελλε νὰ καταλυθῇ, ἦτο ἀναπόφευκτον, ἀλλ' ἔμελλε νὰ ζήσῃ ὁ Ἑλληνισμός, ἀναβαπτίζόμενος εἰς τὸ αἷμα τῆς θυσίας. Ἡ πολιτεία ἐκείνη, ἥτις ἐπὶ αἰῶνας μακροῦς δοξασθεῖσα καὶ μεγαλυνθεῖσα δὲν εἶχεν ἀποβάλλει τὸ πλάσμα καὶ τὴν καύχησιν ὅτι ἦτο συνέχεια τῆς ἀρχῆς τῶν Ρωμαίων, συναισθάνεται ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις τὸν τελείως Ἑλληνικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα καὶ σαβανουμένη περιβάλλεται τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλήνος, καὶ ἐκ μέσου τοῦ κρότου τῶν προχωρούντων καὶ ὀσημέραι νικῶντων βαρβαρικῶν ὀπλων, ὡς ἐν ἄλλῃ λίκνῃ χρυσῷ ἀναθάλλει ἀρτιγενής, καθ' ἃ ποτε ὁ Ζεὺς ἐν μέσῳ τοῦ ὀρυμαγδοῦ τῶν ὀπλων τῶν Κρητικῶν Κουρήτων, ἡ ἔννοια καὶ τὸ ὄνομα τοῦ γένους, κληρονομία πολύτιμος τῆς γενεᾶς τῶν τελευταίων Παλαιολόγων, διαθήκη ἀτίμητος τοῦ πίπτοντος βασιλέως εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

Ὁ θάνατος τοῦ Κωνσταντίνου εἶναι τὸ διὰ μέσου τῆς καταστροφῆς κήρυγμα νέου λόγου τοῦ ἔθνους, εἶναι ἡ εἰς νέον βίον ἀναγέννησις τοῦ Γένους, ἡ ἐπαγγελία τῆς ἀθανασίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο τὸ Γένος ἐν μέσῳ θρηνησάντων ἡρώων, ἐν μέσῳ πενθῶντων τὸν μάρτυρα δὲν ἠθέλησε νὰ πιστεύσῃ ποτὲ εἰς τὸν ὀριστικὸν θάνατον τοῦ πεσόντος. Οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει, ἐπανελάμβανεν ἐπὶ τὸ εὐαγγελικώτερον ἐν ἡμέραις ὀδύνης πικρᾶς ἡ πίστις τοῦ ἔθνους. Κοιμάται ὕπνον βαθύν εἰς τὴν γῆν ἐντὸς σπηλαίου παρὰ τὴν Χρυσόπορταν ὁ μαρμαρωμένος βασιλεὺς, ὁ ἀναμενόμενος σωτὴρ τοῦ ἔθνους.

Τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, ἥς ἐμόλυνε τὸ ἔδαφος τὸ ὑπὸ τῶν σφαγῶν ρεῦσαν αἷμα, ἥς τοὺς τοίχους ἐκάλυψαν μέγαρα μεγαλωστί τὰ ρητὰ τοῦ Κοραίνου, καταυγάζει, νομίζει ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν ὧραις ἀπωτάτων ἐθνικῶν προσδοκιῶν φῶς ἀγνώστου προελύσεως, ἀπτόμενον ὑπὸ χειρὸς ἀοράτου, μὴ ἀνθρωπίνης, καὶ θ' ἀνοίξῃ μίαν ἡμέραν καὶ πάλιν ἀφ' ἐαυτῆς ἡ κεκλεισμένη μυστικὴ πύλη τοῦ μεγάλου ναοῦ, δι' ἥς εἰσέδυσεν ἄφαντος ὁ ἱερεὺς τῆς ὑστάτης ὥρας, καὶ θὰ συνεχίσῃ τὴν διακοπεῖσαν λειτουργίαν. Καὶ θὰ ζωογονηθῇ καὶ πάλιν εἰς σάρκα ὁ ψυχρὸς λίθος τοῦ μαρμαρωμένου, καὶ ἀνιστάμενος ἐκ νέου ὁ καθεύδων Προσδοκώμενος θ' ἀναγεννήσῃ καὶ θὰ διεκδικήσῃ τὸ ἀνηθὼν Γένος.

Τοιαῦται ἐλπίδες, τοιαῦτα ἐθνικὰ ὄνειρα μετέβαλον τὴν μνήμην τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου εἰς σύμβολον παλιγγενεσίας ἐν ἡμέραις καθ' ἃς ἐστέναζε βαρέως δουλεῦον τὸ ἔθνος. Τοιοῦτον δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐλευθερίας ἀναπαρίστανεν αὐτὸν ἡ φαντασία τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἐπιτολὴν τοῦ μαγικοῦ φωτὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας.

Οἱ καιροὶ μετεβλήθησαν ἔκτοτε, καὶ τὸ ἔθνος ὀφείλει νὰ προσμετρή τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ καὶ τοὺς πόθους πρὸς τὰς ἰδίας αὐτοκατασκευούς δυνάμεις, καὶ ν' ἀντλή τὰς πεποιθήσεις αὐτοῦ ἐκ τῆς παρασκευῆς ἰδίων ἔργων καὶ τῆς πιστῆς ἐκτελέσεως τῶν ἰδίων καθηκόντων.

Ἀλλ' ἐν μέσῳ τοιαύτης εὐσυνείδητου ἀνασυτλάξεως, ἐν

μέσῳ τοιαύτης ἀλήκτου φερεπονίας ἃς μὴ παύσῃ ἀρωματίζον τὴν σύντονον αὐτοῦ ἐργασίαν, δι' ἥς θὰ δυνήθῃ ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς βαρεῖας ἐθνικὰς ὑποχρεώσεις, μὲ τὸ ἄρωμα τῶν πατρῶν παραδόσεων, φρονηματιζόμενον ὑπὸ τῶν μεγάλων παραδειγμάτων καὶ τῶν ἀλησμονήτων ἀγώνων τοῦ παρελθόντος. Καίον δὲ κατὰ καθήκον λιβανωτὸν εἰς τὴν μνήμην τῶν μεγάλων του νεκρῶν, ἃς μὴ λησμονῇ ποτὲ τὴν ὑπέροχον θυσίαν τοῦ τελευταίου μάρτυρος τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ πρώτου ἡρώος τῆς νέας Ἑλλάδος, τοῦ βασιλέως, ὅστις ὀλίγην ὥραν πρὶν ἢ πέσῃ χάριν τοῦ Γένους, οὐ προσεδόκα ἀκραδάντως τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, ἐβεβαίω τοὺς συναγωνιστὰς αὐτοῦ καὶ συμμάρτυρας, ὅτι ὁ στέφανος ὁ ἀδαμάντινος ἐν οὐρανοῖς ἐναπόκειται ὑμῖν καὶ μνήμη αἰώνιος καὶ ἄξιος ἐν τῷ κόσμῳ ἔσται.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἐβδομάδα.

Ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ Κρήτη.

Ἰω. Καποδίστριας.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Ἀωρεαὶ ὑπὲρ τῶν Πατρίων.

Ἡ κυρία Ροζίνα Μένσιγκερ ἀπέστειλεν ἐκ Βρενδηςίου τῇ Ἑταιρείᾳ ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν Πατρῶν φρ. 10.

Τῇ εὐγενεῖ μερίμνῃ τοῦ κ. Στερ. Κιτσαχοπούλου συναποστείλαντος φρ. 5, ἐτησίως, ὁ Ἰωάννης Γεωργίου φρ. 5, ἐτησίως, Νικ. Κατσιμάκης φρ. 1, Μιχ. Παπαδόπουλος φρ. 2, ἐτησίως, Κ. Ἰω. Μπευρνάκης φρ. 3, ἐτησίως, Κωνστ. Πιουστυλόγλου φρ. 4, Σάββας Σωτηριάδης φρ. 5, Ἀλ. Τατιόνης φρ. 10, Μηνᾶς Χρηστίδης φρ. 3, ἦτοι ἐν ὅλῳ φρ. 25.

Ἐκ Μιτιλήνης Ε. Α. φρ. 10, Κ. Α. φρ. 5, Π. Χ. φρ. 5, Π. Τσ. φρ. 5, Π. Μ. φρ. 1, Β. Π. φρ. 1, Π. Σ. φρ. 1, Δ. Π. φρ. 1, Κ. Μ. φρ. 1, Ν. Γη. φρ. 1, Ν. Ε. φρ. 1, Γ. Μ. φρ. 1, Δ. Π. φρ. 1, Ι. Κ. φρ. 1 ἦτοι ἐν ὅλῳ φρ. 35.

Ὁ κ. Δημ. Παπᾶς (Χόσεφς) φρ. 3.90

Ὁ κ. Ἀντ. Καρύδης (Χόσεφς) φρ. 3.90.

Ὁ κ. Κεφαλίδης (Θεοδοσιουπόλεως) φρ. 10.

Τῇ εὐγενεῖ μερίμνῃ τοῦ Ἱερέως Μεθοδίου Φουσιάνη συναποστείλαντος φρ. 1, κ. κ. Δημ. Π. Συνοδινὸς 0.50, Δημ. Ν. Κλεισάρης φρ. 1, Παναγ. Καλογερέσης Ἱερεὺς φρ. 2, δύο ἄνωγοι φρ. 1.50 Ἰωάν. Ζησιμόπουλος Ἱερεὺς φρ. 1, Γερβᾶς. Παρασκευόπουλος Ἱερεὺς φρ. 3, ἦτοι ἐν ὅλῳ φρ. 10.

Τῇ εὐγενεῖ μερίμνῃ τοῦ κ. Χαρ. Δ. Τηγάνη σχολάρχου, ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῶν Πατρῶν τῆς Κοινότητος Παναγίας τῆς Ἰμβρου φρ. 13.

Τῇ εὐγενεῖ μερίμνῃ τοῦ κ. Μιχ. Δ. Νικαταῖο Βόλου συναποστείλαντος φρ. 3, ἐτησίως. Ἀλκιβ. Γ. Κάλμπρης φρ. 5, ἐτησίως Ἰω. Π. Πράσσας φρ. 3, ἦτοι ἐν ὅλῳ φρ. 11.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Θεοδοσιουπόλεως, Ε. Δ. Μιτυλήνης, Σ. Κ. Κωνσταντινουπόλεως, Π. Φ. Νικόπολεως. Εὐχαριστοῦμεν.—Κ. Γ. Μ. Βασιλικῆς. Τοιαύτη ἀποστολὴ δὲν ἐλήφθη μέχρι σήμερον. Γράψατε παρακαλοῦμεν ἂν ἦτο ἐπὶ συστάσει. Φύλλα στέλλονται.—Μ. Ν. Βωλόν. Πίστις πλήρης ὑπάγεται εἰς διατίμητιν κατὰ τὴν σχετικὴν ἀγγελίαν ἡμῶν.—Κ. Σ. Παχτζίτσά-σά-Γ. Μ. Κοσμάς, Μ. Καλογρηάνας. Ἦρχισαν αἱ ἀποστολαὶ κατὰ τὰς αἰτήσεις ὑμῶν. Ζ. Ζ. Α. Β. σ. σ. α. ν. Ἦρξατο διὰ τῆς διευθύνσεως τοῦ Παγκυπρίου πρὸς ἡν παρακαλοῦμεν συνεννοηθῆτε. Δ. Χ. Β. σ. τ. ω. ν. Το πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς πρωτοβουλίας τῶν ὁμοφρόνων.